

Arrest

nr. 298 239 van 5 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 mei 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming.

1.2. Op 30 augustus 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Deze beslissing wordt op 6 oktober 2022 ingetrokken door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 26 januari 2023 neemt de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 januari 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse christen van Arabische origine. U zou ondertussen uw religie verlaten hebben en ziet zichzelf als atheïst. U verklaarde te zijn geboren op 30 januari 1983 in Bagdad (Centraal-Irak). U bent ongetrouwd en heeft geen kinderen.

U ging tot het eerste middelbaar naar school en werkte erna in transport en repartie van frigo's. U had nooit een goede band met uw ouders, broers en zussen dus vanaf uw vijf jaar ging u inwonen bij uw tante die om u gaf. U woonde van 1983 tot 2003 in Bagdad, al werkte u soms in het noorden en het zuiden van Irak.

Van 2003-2007 woonde u op verschillende plaatsen, u pendelde tussen Syrië, Turkije, Libanon en Griekenland. U verhuisde omwille van spanningen rond de val van Saddam en u verbleef telkens in de verschillende landen met het oog op werk. In 2007 keerde u terug naar Bagdad en u verbleef er tot 2012. U woonde nu afwisselend bij uw zus en in uw ouderlijk huis bij uw moeder. Vanaf uw terugkeer naar Irak in 2007 begon u te werken als gevangenisbewaker. Eerst werkte u enkele maanden in de luchthavengevangenis in Bagdad. Tijdens deze periode hielp u mee als bewaker bij een gevangenenruil. Hierna werd u overgeplaatst naar de Al Taji gevangenis in Bagdad. Wanneer de Amerikanen Irak verlieten, nam de Iraakse overheid het bestuur van de gevangenis over. Tijdens deze periode begonnen gevangenen bedreigingen te uiten wanneer u hun cel passeerde. Het was geweten dat u lang gewerkt had voor de Amerikanen en een goede band met hen had. Later werd er een brief bij uw zus thuis – waar u toen ook woonde - achtergelaten die zei dat u vermoord diende te worden. Er kwamen ook eens onbekenden bij uw zus vragen naar u, u was niet thuis. Uw broers konden het ook niet smaken dat u samengewerkt had met de Amerikanen. Wanneer u eens ruzie kreeg met uw broer H(...) over het feit dat u hem wel geholpen heeft toen hij vastzat in de gevangenis door dingen binnen te smokkelen voor hem werd uw andere broer M(...), die tevens lid is van het Al Mahdi leger, kwaad op u en loste hij vier schoten op u. Hij miste. U concludeerde dat het te onveilig werd voor u in Irak.

Eind 2011 / begin 2012 besloot u Irak definitief te verlaten richting Europa. U leefde van 2012-2015 in Bulgarije. U kreeg er nooit een permanente verblijfsvergunning en ging omwille van de onstabiele situatie naar Duitsland. Daar vroeg u op 13 januari 2016 internationale bescherming. U verkreeg er subsidiaire bescherming op 21 juni 2017. Wanneer uw subsidiaire bescherming dreigde te vervallen daar diende u uw papieren te verlengen. U durfde dit echter niet omwille van de problemen die u er had. Uiteindelijk verviel uw subsidiaire beschermingsstatus en besloot u Duitsland te verlaten. U reisde vanuit Duitsland met een taxi naar België en verzocht hier op 31 mei 2022 om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u documenten aangaande het verlies van uw subsidiaire beschermingsstatus in Duitsland neer (origineel). In uw administratief dossier bevindt zich tevens een kopie van uw Duitse verblijfsvergunning.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén concrete elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalde u wel aan soms 'dingen in uw hoofd' te hebben (CGVS2, p. 4). Er werd gepolst naar wat dit inhield. U verduidelijkte dat u zich dan voornamelijk focust op één iets en dan alle andere zaken wegcijfert. Er werd u gevraagd of u zich desondanks deze vaststelling klaar genoeg voelde voor het gesprek, u antwoordde affirmatief (CGVS2, p. 5). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd nagegaan of u alle vragen verstaan had en alles had kunnen vertellen. U antwoordde weer affirmatief (CGVS2, p. 16).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Dient te worden opgemerkt dat ondanks het feit dat u beweerde dezelfde verklaringen afgelegd te hebben in Duitsland, dit los van enkele verschillende data, (CGVS2, p. 15) de verklaringen die u aflegde voor de Belgische asielinstanties op tal van (essentiële) punten afwijken van de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Duitse asielinstanties aflegde.

Voor het CGVS verklaarde u dat u Irak diende te verlaten omdat u bedreigd werd door Iraanse militieleden omdat u samengewerkt heeft met de Amerikanen als gevangenisbewaker. U werd in de gevangenis mondeling bedreigd door gevangenen en u kreeg dreigbrieven van onbekenden bij u thuis. Ook kwamen er mensen bij u zus thuis vragen waar u was. U verklaarde voorts nog dat u in Irak ook beschoten werd door twee broers en dit omwille van uw voormalige werkzaamheden (CGVS2, p. 10-11). Ten aanzien van de Duitse asielinstanties liet u een compleet ander verhaal optekenen. Daar verklaarde u in wezen problemen te hebben met Iraakse bewakers vanwege uw werk als gevangenisbewaker voor de Amerikaanse strijdkrachten. Wanneer u wou stoppen met het illegaal smokkelen van goederen binnen de gevangenis, kreeg u mondelinge bedreigingen van gevangenen. In de zomer van 2011, terwijl u weg was, werd er in uw huis ingebroken en werd er naar u gezocht. Vanwege de problematische situatie diende u vervolgens een aanvraag tot overplaatsing in. Aangezien u geen beslissing op deze aanvraag tot overplaatsing heeft ontvangen, zou u dit hebben geïnterpreteerd als een weigering. Vrezend voor uw leven besloot u vervolgens uw vaderland te verlaten (zie verklaringen Duits dossier, toegevoegd aan administratief dossier). Bleek dat u ook over bijkomstige zaken ambigue verklaringen afgelegd heeft. Wat betreft uw werk verklaarde u bij terugkeer naar Irak in 2007 eerst twee maanden gewerkt te hebben voor de minister van buitenlandse zaken als ambtenaar (zie verklaringen Duits dossier). Voor de Belgische asielinstanties verklaarde u enkel voor de val van het Saddam-regime als frigo-reparateur en -transporteur

en na de val van het voormalige regime als gevangenisbewaker gewerkt te hebben (CGVS2, p. 3; p. 8). Over een job als ambtenaar voor het ministerie van buitenlandse zaken repte u bij de Belgische asielinstanties met geen woord. Verder verklaarde u voor de Duitse asielinstanties nooit legerdienst gedaan te hebben omdat u toen in Griekenland was. Voor de Belgische asielinstanties verklaarde u dan weer wél uw legerdienst gedaan te hebben, in Mosul en Tikrit, maar gedeserteerd te zijn na een korte periode (CGVS2, p. 9 en zie verklaringen Duits dossier, toegevoegd aan administratief dossier). Het mag duidelijk zijn dat bovenstaande tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid niet ten goede komen.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u kende en uw beweemde vrees voor vervolging, blijkt voorts eveneens uit volgende.

U kan immers niet verduidelijken met wie u precies problemen kende en wie u aldus vreest in uw land van herkomst. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u in de gevangenis bedreigd te zijn door gevangenen die later, na hun vrijlating, als parlementsleden zouden zetelen. Wie dit waren kon u niet specificeren, enkel dat dit 'militieleden' waren die deel zijn van de Al Sadr-partij (CGVS, p. 10). Later verklaarde u dat het leden betroffen van Asaib Al Haq, als onderdeel van de Sadr-vertakking, die u vreesde. Maar tegelijkertijd verklaarde u vaagweg ook 'een beetje' de soennitische kant te vrezen. U driemaal gevraagd waarom u ook soennieten vreesde, antwoordde u vaagweg dat dit zo was omdat u soms genadeloos kon zijn in de gevangenis (CGVS, p. 14). Concrete problemen die u kende met soennieten, dan wel concrete elementen die uw vrees voor 'de soennitische kant' konden ondersteunen, haalde u nergens aan. Op het einde van uw onderhoud verklaarde u dan bovendien nog letterlijk 'niemand specifiek te vrezen'. U vreest enkel opgepakt te worden door 'de Iraniërs' (CGVS, p. 16). Gezien uw bewering dat uw angst omwille van de bedreigingen die u kreeg dé aanleiding vormden voor uw vertrek uit uw land van herkomst en tevens dé reden is waarom u tot op heden een terugkeer vreest, mag logischerwijs verondersteld worden dat u aan de hand van duidelijke en concrete verklaringen zou kunnen aangeven van wie de bedreigingen afkomstig waren, wie u tot op heden vreest én waarom.

Wat de bedreigingen betreft die u thuis zou gekregen hebben moet voorts, naast de vaststelling dat uw verklaringen voor de Duitse asielinstanties en de Belgische asielinstanties niet éénsluitend zijn, nog gewezen worden op volgende. U komt betreffende de schriftelijke bedreigingen die u zou gekregen hebben thans ook niet verder dan het uiten van loutere beweringen die u op geen enkele manier weet te staven aan de hand van een tastbaar en overtuigend begin van bewijs. U kon ook niet preciseren of u nu één of twee brieven kreeg, wat ook wel mag verbazen (zie CGVS2, p. 11).

Eens zo opmerkelijk is bovendien de vaststelling dat uw belagers bij u thuis een bedreiging zouden achterlaten waarin ze meedeelden dat ze u 'waar u ook was zouden vinden' maar dan voor het overige geen verdere of directe stappen zouden ondernomen hebben. Immers, ze wisten waar u woonde en konden u aldus makkelijk onderscheppen. Dat ze u voorafgaandelijk schriftelijk zouden meedelen wat hun plannen waren met u, is geenszins ernstig indien ze er daadwerkelijk op uit waren u te pakken te krijgen en hun doel duidelijk voorbij geschoten werd door het achterlaten van de dreigbrief. Dat u bovendien net op het moment dat deze brief afgeleverd werd niet aanwezig was is minstens opmerkelijk te noemen (CGVS2, p. 11).

Naast de bedreigingen die u zou gekregen hebben, zou u ook problemen gekend hebben met uw broers omwille van uw voormalige werk. Zo zou u door twee broers beschoten zijn (zie CGVS2, p. 11). Dienaangaande moet allereerst worden opgemerkt dat u, ondanks de ernst van deze feiten, hierover ook met geen woord repte bij de Duitse asielinstanties (zie verklaringen Duits dossier). Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen indien dit zich daadwerkelijk heeft voorgedaan.

Wat er ook van zij, in België stoelde u zich hieromtrent op blote beweringen. U haalde dit incident ook pas vrij laat en terloops aan tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS2, p. 11). Hiervoor werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd naar wat er gebeurd was in Irak en waarom u het land verlaten heeft (CGVS2, p. 8). Later werd u nogmaals gevraagd hoe u in Irak bedreigd bent geweest, door wie en waarom. Ook daar vermeldde u niets van de problemen met uw broers en/of het schietincident (CGVS2, p. 10). Daarnaast werd er reeds tijdens het begin van het persoonlijk onderhoud uitgebreid gepolst naar de band tussen u en uw broers. U vermeldde toen wel een slechte relatie te hebben met hen en ook soms geslagen werd te zijn door hen. Echter, bij deze uitdrukkelijke vragen kwam de (beweemde) beschieting op geen enkel moment naar voor (CGVS2, p. 6). Dit doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent dan ook duidelijk wankelen.

Dat u als gevangenisbewaker werkte, dit onder Amerikaans gezag, wordt op zich vooralsnog niet betwist. Dit volstaat op zich echter niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Dient hierbij te worden opgemerkt dat dit echter dateert van ruim een decennium geleden, i.e. eind 2011 / begin 2012. U verliet Irak toen definitief en keerde niet meer terug. Dient in deze geconcludeerd te worden dat uw vrees hoe dan ook niet meer actueel is. Het is zo dat verschillende personen die na de val van Saddam samengewerkt hebben met de Amerikanen het slachtoffer werden van vervolging (Zie landeninfo: EASO Iraq: Targeting of individuals: 9. 9. (Perceived) collaborators with western forces). Echter blijkt ook uit de beschikbare objectieve informatie dat absoluut niet alle personen die ooit (op een bepaalde manier) gewerkt hebben met of voor de Amerikanen vervolgd werden / worden, laat staan tot op heden. Blijkt dat na de dodelijke aanslag op Qassem Soleimani en Abu Mahdi al-Muhandi in januari 2020 door de Verenigde Staten er een heropflakking van antiwesterse gevoelens was (Zie landeninfo: EASO Iraq: Targeting of individuals: 9. 9. (Perceived) collaborators with western forces). De EASO Guidance Note wijst er op dat bij een inschatting van het individuele risico op vervolging rekening moet worden gehouden met de herkenbaarheid van een vervolgd persoon. Wanneer gevraagd werd naar wat uw job precies inhield, verklaarde u arif te zijn geweest (CGVS, p. 14). U werkte enkele maanden als bewaker in de luchthavengevangenis en later bij de Al Taji gevangenis. Daar bewaakte u de bruggen buiten het gebouw (CGVS2, p. 8). U werd later verplaatst naar de cellen en had acht personen onder u (CGVS2, p. 10). Uit bovenstaande informatie blijkt dat Iraanse milities niet de motivatie hebben om low profile personen tot op heden te viseren. Met andere woorden: een loutere functie als bewaker, niveau arif, voor 2012 in Irak is niet voldoende, maar wel moeten er verzwarende omstandigheden zijn. Uit uw verklaringen kan nergens worden afgeleid dat dergelijke omstandigheden er waren.

Immers, gelet op bovenstaande bevindingen – uw verklaringen afgelegd bij de Duitse asielinstanties aangaande de personen en redenen waarom u tijdens uw werk zou zijn bedreigd stroken niet met wat u voor de Belgische asielinstanties verklaarde én voor de Belgische asielinstanties bleek u ook geenszins instaat duidelijke en overtuigende verklaringen af te leggen over de personen die u zouden bedreigd hebben en de bedreigingen die u kreeg – moet evenwel worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die in het kader van / omwille van uw werk als bewaker zou hebben gekend.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien nergens dat er zich na uw vertrek nog feiten zouden hebben voorgedaan. Dat u, ruim tien jaar na uw vertrek, ingeval van een terugkeer alsnog nog problemen, gelinkt aan uw voormalige werkzaamheden, zou kennen toont u ook nergens aan. Op de vraag waarom u nu, tien jaar later, nog gevisieerd zou worden, verklaarde u misschien het land binnen te geraken maar dat het 'niet lang zou duren' omdat men daar geen zaken vergeet (CGVS2, p. 14). Uit voorgaande blijkt al duidelijk dat de problemen die u zou gekend hebben voor uw vertrek niet kunnen worden weerhouden. Uw bewering dat u sowieso problemen zal kennen omdat met 'geen zaken vergeet', snijdt dan ook geen hout en betreft een pure bewering van uw kant die u op geen enkele manier kan hardmaken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan

bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten berrmbommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan

politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die werden voorgelegd kunnen ook geen licht werpen op voorgaande. Dat u voorheen internationale bescherming had in Duitsland en er een verblijfsvergunning had én de u in Duitsland toegekende subsidiaire beschermingsstatus vervolgens kwijtraakte wordt namelijk niet betwist doch dit wijzigt niets aan voorgaande appreciatie en is in casu niet relevant. Uit wat hierboven duidelijk werd uw verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Irak beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclus de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht”*. Tevens is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt. Uit de uiteenzetting van zijn middel blijkt voorts dat verzoeker *in casu* ook het redelijkheidsbeginsel geschonden acht.

Verzoeker citeert, of geeft toelichting bij, enkele bepalingen en beginselen die hij *in casu* geschonden acht, waaronder artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, en betoogt dat volgens deze laatste bepaling, rekening houdend met het specifieke profiel van de verzoeker, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet op een behoorlijke wijze geschiedde.

Verzoeker haalt verder aan dat waar de verzoeker om internationale bescherming de bewijslast aangaande een *“gegronde vrees tot vervolging”* draagt, de verwerende partij een samenwerkingsplicht heeft en *“steeds de plicht heeft om na te gaan of zij (niet-)aangehaalde elementen ondervindt, waardoor de verzoeker een vrees tot vervolging heeft of waardoor er een risico tot ernstige schade bestaat in hoofde van de verzoeker ingeval van terugkeer”*, waarna hij verwijst naar relevante rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit verband.

Verzoeker vraagt in hoofde dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Hij meent dat de adjunct-commissaris geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar het vermeende risico op vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en merkt op dat hij, ondanks zijn profiel, slechts gedurende 68 minuten werd gehoord op 25 augustus 2022. Dit houdt volgens hem in dat zijn werkelijke spreektijd zich zou hebben beperkt tot 34 minuten. Hij wijst verder op de door hem neergelegde stukken met betrekking tot het verlies van zijn subsidiaire beschermingsstatus in Duitsland. Hij poneert dat hij in Duitsland *“de kern van de zaak”* niet echt heeft verduidelijkt omdat hij er voor een subsidiaire bescherming had geopteerd, zodat hij het niet nodig achtte verder in te gaan op zijn problematiek. Verzoeker herhaalt dat hij als gevangenisbewaker heeft gewerkt en dat hij *“ontegensprekelijk”* met en voor de Amerikanen heeft gewerkt. Hij herhaalt tevens zijn voorgehouden vrees dat de personen die hij bewaakt heeft en voor wie hij goederen smokkelde, die nadien onder het nieuwe regime zijn vrijgekomen, met de jaren en de steun van de milities machtiger zijn geworden en thans aanzienlijke posities bekleden, zich tegen hem zullen wreken en met hem zullen afrekenen. Daarnaast zorgt zijn openlijke samenwerking met de Amerikanen volgens verzoeker voor een *“wettelijke inbeschuldiging”* als verrader. Hij stelt in dit verband dat zijn zichtbaarheid groot is geweest. Verzoeker meent verder dat rekening moet worden gehouden met het feit dat hij in Irak geen *“wettelijk of administratief bestaan”* meer heeft en dat hij in geval van terugkeer verplicht zou zijn zijn documenten te laten hernieuwen bij de administratie en zich aldaar bekend te maken. Tevens dient volgens verzoeker rekening te worden gehouden met het feit dat hij geen steun meer kan vinden bij zijn familie, die hem zou hebben verworpen precies omwille van zijn medewerking met de Amerikanen. Hij stelt dat zijn *“relaties”* met zijn broer eindigden *“met een ruzie en handgevecht”*. Hij betoogt dat nu de familiebanden omwille van zijn langdurige verblijf in het buitenland *“nog bijkomend verbroken”* zijn, de steun en onthaal in het geval van een terugkeer onbestaande zouden zijn. Verzoeker stelt te vrezen eerder door zijn eigen gezin te worden *“verklikt”*, temeer daar hij intussen ook diep verwesterd zou zijn, daar waar zijn eigen gezin eerder traditioneel gebleven zou zijn.

Verzoeker vervolgt door erop te wijzen dat zijn profiel, een man die als bewaker in en gevangenis heeft gewerkt en die met de Amerikanen heeft samengewerkt, nog steeds onder de risicoprofielen valt in geval van terugkeer naar Irak.

Verzoeker meent dat conform artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet *“uit de eerdere vervolgingen een actuele vrees tot vervolging moet worden weerhouden”*. Het is immers niet omdat hij geen volledig gelijklopende verklaringen heeft afgelegd in de loop van twee verzoeken om internationale bescherming die werden ingediend in verschillende landen en met andere doeleinden, dat er geen werkelijke vrees voor vervolging te weerhouden valt, aldus verzoeker. Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris een *“kort en weinig grondig onderzoek met een gehoor van 30 minuten en het nalaten van een noemenswaardig onderzoek van de vrees die volgt voor een man uit Irak, die bovendien christen is, en dus tot een minderheid behoort, als verrader en collaborateur te worden beschouwd, een beschuldiging die in die*

optiek snel zou kunnen worden bewezen, vermits de verzoekende partij daadwerkelijk meegewerkt heeft met de Amerikanen en degelijk repressief is geweest als bewaker in de gevangenis”.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt toegekend. Hij verwijst in dit verband naar de elementen op grond waarvan hij de toekenning van de vluchtelingenstatus vraagt en meent dat zijn nood aan subsidiaire bescherming evenzeer volgt uit de algemene (veiligheids)situatie. Hij meent dat de complexe veiligheidssituatie in Bagdad op de voorgrond dient te worden geplaatst en stelt dat de corruptie in Irak een bron van de aanhouding van het conflict en van de terroristische groeperingen vormt en een invloed heeft op eenieders leven. Hij stelt verder dat de adjunct-commissaris geen onderzoek voerde naar de impact van de gezondheidscrisis als gevolg van Covid-19, hoewel artikels de schrijnende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede en een gebrek aan medische infrastructuur en middelen. Hij haalt bronnen aan die berichten over een brand in een ziekenhuis in Bagdad in april 2021 en een gelijkaardige gebeurtenis op 12 juli 2021. Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris zijn *“toestand als Christen”* niet te hebben getoetst, noch ten aanzien van het regime en de milities, noch ten aanzien van Islamitische Staat (Daesh). Evenmin werd volgens hem in dat opzicht rekening gehouden met zijn *“vergaande verwestering”*. Verzoeker maakt voorts gewag van een verslechterde veiligheidssituatie in Bagdad als gevolg van de Covid-19-epidemie, die immers tot een economische crisis en verzwakte Iraakse troepen zou hebben geleid waarvan de aanvallen door Islamitische Staat (IS) in 2021 het rechtstreekse gevolg zouden zijn geweest. Verzoeker haalt meerdere veiligheidsincidenten aan die zich in de periode tussen mei en december 2021 in Bagdad hebben voorgedaan. Hij wijst er tevens op dat in juli 2022 nog bericht werd over aanslagen door IS en dat de inwoners van Bagdad daarnaast het slachtoffer zijn van de zware spanningen in Irak tussen de Iraanse en de Amerikaanse belangen. Hij richt de aandacht op een krantenartikel waarin men leest dat dergelijke aanslagen gebruikelijk zijn geworden sedert de aanval op generaal Soleimani. Hij citeert verder nog andere artikels waarin melding wordt gemaakt van raketaanvallen op de Groene Zone van Bagdad in september en oktober 2022 en de gewelddadige onderdrukking van de betogingen die sedert 2019 aanhouden. Hij concludeert dat de laatste COI-Focus (*sic*) van juni 2022 die de adjunct-commissaris aanhaalt dateert van voor de verheviging van het geweld in Bagdad. Hij is van oordeel dat er op grond van het geweld dat zich in Bagdad voordoet een reëel risico bestaat en dat men hem in deze omstandigheden zeker geen effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet kan waarborgen.

De adjunct-commissaris is naar de mening van verzoeker tekortgeschoten in *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, zijn onderzoeksplicht en zijn zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door te hebben nagelaten rekening te houden met *“het risico op ernstige schade omwille van het specifiek profiel als Christen, als collaborateur van de Amerikanen en als bewaker in de op staatsgevangenis”*, met *“het risico op ernstige schade omwille van het specifiek profiel door zijn langdurig verblijf in het buitenland en diepgaande verwestering”*, waarbij hij erop wijst Irak reeds tien jaar geleden te hebben verlaten, en met *“het risico op ernstige schade als afgezonderde persoon die niet op haar familiebanden kan rekenen om steun te krijgen en die niet op een sociaal netwerk kan terugvallen”*.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoeker bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een toelichting voegt *“nopens de persoonlijkheden die hij vreest in geval van terugkeer naar Irak”*.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling *in casu* geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden kan zijn, daar dit voorziet in de mogelijkheid voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) om zich in een beslissing te baseren op informatie die telefonisch of via e-mail verkregen werd doch hier *in casu* geen gebruik van werd gemaakt. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij in het kader of omwille van zijn werk als gevangenenbewaker zou hebben gekend, nu (i) ondanks het feit dat hij beweerde dezelfde verklaringen afgelegd te hebben in Duitsland, los van enkele verschillende data, de verklaringen die hij aflegde voor de Belgische asielinstanties op tal van (essentiële) punten afwijken van de verklaringen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming bij de Duitse asielinstanties aflegde, (ii) hij niet kan verduidelijken met wie hij precies problemen kende en wie hij aldus vreest in zijn land van herkomst, (iii) hij wat betreft de schriftelijke bedreigingen die hij zou gekregen hebben ook niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen die hij op geen enkele manier weet te staven aan de hand van een tastbaar en overtuigend begin van bewijs en niet kon preciseren of hij nu één of twee brieven kreeg, (iv) het geenszins ernstig is dat zijn belagers hem voorafgaandelijk schriftelijk zouden meedelen wat hun plannen waren met hem indien zij er daadwerkelijk op uit waren hem te pakken te krijgen en het bovendien minstens opmerkelijk te noemen is dat hij net op het moment dat deze brief afgeleverd werd niet aanwezig was, (v) hij bij de Duitse asielinstanties met geen woord repte over het incident waarbij hij door twee broers zou zijn beschoten, dat hij in België pas vrij laat en terloops aanhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud en waaromtrent hij zich op blote beweringen stoelde, en (vi) vooralsnog niet wordt betwist dat hij als gevangenisbewaker werkte, en dit onder Amerikaans gezag, doch dit op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, waarbij wordt opgemerkt dat dit van ruim een decennium geleden dateert en uit zijn verklaringen bovendien nergens blijkt dat er zich na zijn vertrek nog feiten zouden hebben voorgedaan, omdat (B) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn of door verzoeker worden aangebracht die erop wijzen dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door dergelijk risico, en omdat (C) de door hem voorgelegde documenten geen licht kunnen werpen op het voorgaande. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen

nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Irak, eind 2011 of begin 2012 te hebben verlaten omwille van bedreigingen die hij zou hebben ontvangen omwille van zijn werk als gevangenisbewaker sinds 2007, in het kader waarvan hij lang zou hebben samengewerkt met de Amerikanen. Zo zou verzoeker meegewerkt hebben aan een Amerikaans-Iraanse gevangenenruil waarbij hij vijf gevangenen begeleidde naar de plek van de overeenkomst. Na het vertrek van de Amerikanen en de overname van het bestuur door de Irakezen zouden de namen van zij die betrokken waren geweest bij deze gevangenenruil, waaronder die van verzoeker, door een werknemer van de overheid teruggevonden zijn in een database, waarna verzoeker thuis een of twee brieven zou hebben gevonden waarin hij met de dood zou zijn bedreigd en onbekenden naar het huis van zijn zus zouden zijn gekomen om naar hem te vragen. Daarnaast zou verzoeker bedreigd zijn door gevangenen die na hun vrijlating in het parlement gingen zetelen. Omwille van zijn vroegere samenwerking met de Amerikanen zou verzoeker ook problemen hebben gehad met twee broers, die hem zouden hebben beschoten en van wie één lid zou zijn van het Mahdi-leger. Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij zal worden opgepakt door Iraanse militieleden bij wie zijn naam geregistreerd zou zijn.

De Raad is na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van of in het kader van zijn werk als gevangenisbewaker geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient samen met de adjunct-commissaris te worden vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland heeft afgelegd aangaande de personen met wie en de redenen waarom hij tijdens zijn werk zou zijn bedreigd in het geheel niet stroken met wat hij hierover ten aanzien van de Belgische asielinstanties heeft verklaard. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“Voor het CGVS verklaarde u dat u Irak diende te verlaten omdat u bedreigd werd door Iraanse militieleden omdat u samengewerkt heeft met de Amerikanen als gevangenisbewaker. U werd in de gevangenis mondeling bedreigd door gevangenen en u kreeg dreigbrieven van onbekenden bij u thuis. Ook kwamen er mensen bij u zus thuis vragen waar u was. U verklaarde voorts nog dat u in Irak ook beschoten werd door twee broers en dit omwille van uw voormalige werkzaamheden (CGVS2, p. 10-11). Ten aanzien van de Duitse asielinstanties liet u een compleet ander verhaal optekenen. Daar verklaarde u in wezen problemen te hebben met Iraakse bewakers vanwege uw werk als gevangenisbewaker voor de Amerikaanse strijdkrachten. Wanneer u wou stoppen met het illegaal smokkelen van goederen binnen de gevangenis, kreeg u mondelinge bedreigingen van gevangenen. In de zomer van 2011, terwijl u weg was, werd er in uw huis ingebroken en werd er naar u gezocht. Vanwege de problematische situatie diende u vervolgens een aanvraag tot overplaatsing in. Aangezien u geen beslissing op deze aanvraag tot overplaatsing heeft ontvangen, zou u dit hebben geïnterpreteerd als een weigering. Vrezend voor uw leven besloot u vervolgens uw vaderland te verlaten (zie verklaringen Duits dossier, toegevoegd aan administratief dossier). Bleek dat u ook over bijkomstige zaken ambigue verklaringen afgelegd heeft. Wat betreft uw werk verklaarde u bij terugkeer naar Irak in 2007 eerst twee maanden gewerkt te hebben voor de minister van buitenlandse zaken als ambtenaar (zie verklaringen Duits dossier). Voor de Belgische asielinstanties verklaarde u enkel voor de val van het Saddam-regime als frigo-reparateur en -transporteur en na de val van het voormalige regime als gevangenisbewaker gewerkt te hebben (CGVS2, p. 3; p. 8). Over een job als ambtenaar voor het ministerie van buitenlandse zaken repte u bij de Belgische asielinstanties met geen woord. Verder verklaarde u voor de Duitse asielinstanties nooit legerdienst gedaan te hebben omdat u toen in Griekenland was. Voor de Belgische asielinstanties verklaarde u dan weer wél uw legerdienst gedaan te hebben, in Mosul en Tikrit, maar gedeserteerd te zijn na een korte

periode (CGVS2, p. 9 en zie verklaringen Duits dossier, toegevoegd aan administratief dossier). Het mag duidelijk zijn dat bovenstaande tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid niet ten goede komen.”

Verzoeker weerlegt de bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk en pertinent zijn, op geen enkele wijze. Zijn bewering als zou hij in Duitsland de kern van de zaak niet echt hebben verduidelijkt omdat hij daar voor subsidiaire bescherming zou hebben geopteerd en het derhalve niet nodig zou hebben geacht om verder in te gaan op zijn problematiek, is in tegenspraak met de duidelijke gegevens van zijn Duitse asielsdossier. Hieruit blijkt dat verzoeker in Duitsland wel degelijk verzocht heeft om te worden beschermd als vluchteling, dat hij er gebruik maakte van de hem geboden kans om zijn persoonlijke vluchtmotieven uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud en dat in de daaropvolgende beslissing gemotiveerd werd waarom het door hem naar voren gebrachte vluchtrelaas geen aanleiding gaf tot toekenning van de vluchtelingenstatus (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, ‘Landeninformatie’, nr. 1, Dossier DE). Het is niet ernstig dat verzoeker dit in zijn verzoekschrift zonder meer tracht te ontkennen, in weerwil van voormelde concrete vaststellingen.

De adjunct-commissaris wijst er verder in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker ook in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België geen duidelijke en overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen naar aanleiding of in het kader van zijn werkzaamheden als gevangenenbewaker en motiveert hierover op goede gronden als volgt:

“U kan immers niet verduidelijken met wie u precies problemen kende en wie u aldus vreest in uw land van herkomst. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u in de gevangenis bedreigd te zijn door gevangenen die later, na hun vrijlating, als parlementsleden zouden zetelen. Wie dit waren kon u niet specificeren, enkel dat dit ‘militieleden’ waren die deel zijn van de Al Sadr-partij (CGVS, p. 10). Later verklaarde u dat het leden betroffen van Asaib Al Haq, als onderdeel van de Sadr-vertakking, die u vreesde. Maar tegelijkertijd verklaarde u vaagweg ook ‘een beetje’ de soennitische kant te vrezen. U driemaal gevraagd waarom u ook soennieten vreesde, antwoordde u vaagweg dat dit zo was omdat u soms genadeloos kon zijn in de gevangenis (CGVS, p. 14). Concrete problemen die u kende met soennieten, dan wel concrete elementen die uw vrees voor ‘de soennitische kant’ konden ondersteunen, haalde u nergens aan. Op het einde van uw onderhoud verklaarde u dan bovendien nog letterlijk ‘niemand specifiek te vrezen’. U vreest enkel opgepakt te worden door ‘de Iraniërs’ (CGVS, p. 16). Gezien uw bewering dat uw angst omwille van de bedreigingen die u kreeg dé aanleiding vormden voor uw vertrek uit uw land van herkomst en tevens dé reden is waarom u tot op heden een terugkeer vreest, mag logischerwijs verondersteld worden dat u aan de hand van duidelijke en concrete verklaringen zou kunnen aangeven van wie de bedreigingen afkomstig waren, wie u tot op heden vreest én waarom.

Wat de bedreigingen betreft die u thuis zou gekregen hebben moet voorts, naast de vaststelling dat uw verklaringen voor de Duitse asielinstanties en de Belgische asielinstanties niet éénsluitend zijn, nog gewezen worden op volgende. U komt betreffende de schriftelijke bedreigingen die u zou gekregen hebben thans ook niet verder dan het uiten van loutere beweringen die u op geen enkele manier weet te staven aan de hand van een tastbaar en overtuigend begin van bewijs. U kon ook niet preciseren of u nu één of twee brieven kreeg, wat ook wel mag verbazen (zie CGVS2, p. 11).

Eens zo opmerkelijk is bovendien de vaststelling dat uw belagers bij u thuis een bedreiging zouden achterlaten waarin ze meedeelden dat ze u ‘waar u ook was zouden vinden’ maar dan voor het overige geen verdere of directe stappen zouden ondernomen hebben. Immers, ze wisten waar u woonde en konden u aldus makkelijk onderscheppen. Dat ze u voorafgaandelijk schriftelijk zouden meedelen wat hun plannen waren met u, is geenszins ernstig indien ze er daadwerkelijk op uit waren u te pakken te krijgen en hun doel duidelijk voorbij geschoten werd door het achterlaten van de dreigbrief. Dat u bovendien net op het moment dat deze brief afgeleverd werd niet aanwezig was is minstens opmerkelijk te noemen (CGVS2, p. 11).

Naast de bedreigingen die u zou gekregen hebben, zou u ook problemen gekend hebben met uw broers omwille van uw voormalige werk. Zo zou u door twee broers beschoten zijn (zie CGVS2, p. 11). Dienaangaande moet allereerst worden opgemerkt dat u, ondanks de ernst van deze feiten, hierover ook met geen woord repte bij de Duitse asielinstanties (zie verklaringen Duits dossier). Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen indien dit zich daadwerkelijk heeft voorgedaan.

Wat er ook van zij, in België stoelde u zich hieromtrent op blote beweringen. U haalde dit incident ook pas vrij laat en terloops aan tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS2, p. 11). Hiervoor werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd naar wat er gebeurd was in Irak en waarom u het land verlaten heeft (CGVS2, p. 8). Later werd u nogmaals gevraagd hoe u in Irak bedreigd bent geweest, door wie en waarom. Ook daar vermeldde u niets van de problemen met uw broers en/of het schietincident (CGVS2, p. 10). Daarnaast werd er reeds tijdens het begin van het persoonlijk onderhoud uitgebreid gepolst naar de band tussen u

en uw broers. U vermeldde toen wel een slechte relatie te hebben met hen en ook soms geslagen werd te zijn door hen. Echter, bij deze uitdrukkelijke vragen kwam de (beweerde) beschieting op geen enkel moment naar voor (CGVS2, p. 6). Dit doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent dan ook duidelijk wankelen."

Verzoeker slaagt er met zijn betoog in voorliggend verzoekschrift niet in om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het volharden in zijn vluchtrelaas en vrees, het poneren van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, waarmee hij echter de bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Verzoeker brengt ter terechtzitting louter *post factum* een toelichting "*nopens de persoonlijkheden die hij vreest in geval van terugkeer naar Irak*" bij, daar uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker expliciet gevraagd werd wie de gevangenen waren die werden geruild en hij toen aangaf de namen te zijn vergeten. Verzoeker stelde zich te herinneren dat één van hen de woordvoerder van Al Tajar Al Sadry was en een andere man 'Abdelzahra' "*ofzo iets*" heette. Vervolgens schoot hem nog de naam van een geruilde gevangene te binnen. Behalve die laatste blijkt verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen andere personen te hebben genoemd die voorkomen op de lijst die hij ter zitting neerlegt (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 4 januari 2023, p. 14; toelichting bij aanvullende nota verzoeker). De door verzoeker bijgebrachte algemene informatie over een vijftal personen en zijn summiere persoonlijke commentaar aangaande zijn beweerde ervaringen met drie van hen is niet van aard afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet kon concretiseren wie de personen waren die het voorwerp uitmaakten van de gevangenenruil waarbij hij betrokken zou zijn geweest en door wie hij zou zijn bedreigd.

In zoverre verzoeker betoogt dat zijn profiel van gevangenisbewaker die heeft samengewerkt met de Amerikanen niet wordt betwist en een risicoprofiel uitmaakt in geval van terugkeer naar Irak, is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat uit de beschikbare landeninformatie, met name de "*Country Guidance: Iraq*" van EASO van juni 2022 en het COI-rapport "*Iraq – Targeting of Individuals*" van EUAA van januari 2022, waaraan in voormelde "*Country Guidance*" wordt gerefereerd, niet blijkt dat alle personen die ooit op een bepaalde manier gewerkt hebben met of voor de Amerikanen op heden met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zullen worden vervolgd. Een individuele beoordeling dringt zich op waarbij rekening dient te worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en periode van de werkzaamheden, de zichtbaarheid ervan, eerdere bedreigingen, etc. Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gewezen op het volgende: "*Wanneer gevraagd werd naar wat uw job precies inhield, verklaarde u arif te zijn geweest (CGVS, p. 14). U werkte enkele maanden als bewaker in de luchthavengevangenis en later bij de Al Taji gevangenis. Daar bewaakte u de bruggen buiten het gebouw (CGVS2, p. 8). U werd later verplaatst naar de cellen en had acht personen onder u (CGVS2, p. 10). Uit bovenstaande informatie blijkt dat Iraanse milities niet de motivatie hebben om low profile personen tot op heden te viseren. Met andere woorden: een loutere functie als bewaker, niveau arif, voor 2012 in Irak is niet voldoende, maar wel moeten er verzwarende omstandigheden zijn. Uit uw verklaringen kan nergens worden afgeleid dat dergelijke omstandigheden er waren.*" Verzoeker betwist deze terechte vaststellingen niet, noch het feit dat hij Irak definitief verliet eind 2011 of begin 2012 en dat aan zijn samenwerking met de Amerikanen reeds eerder een einde kwam, toen zij Irak halverwege 2010 verlieten (AD stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 4 januari 2023, p. 11). Aldus dateren verzoekers werkzaamheden als gevangenisbewaker onder Amerikaans gezag van ruim een decennium geleden, waardoor de vraag dient te worden gesteld naar de actualiteit van zijn vrees in dit verband. Dienaangaande wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op het volgende: "*Uit uw verklaringen blijkt bovendien nergens dat er zich na uw vertrek nog feiten zouden hebben voorgedaan. Dat u, ruim tien jaar na uw vertrek, ingeval van een terugkeer alsnog nog problemen, gelinkt aan uw voormalige werkzaamheden, zou kennen toont u ook nergens aan. Op de vraag waarom u nu, tien jaar later, nog gevisieerd zou worden, verklaarde u misschien het land binnen te geraken maar dat het 'niet lang zou duren' omdat men daar geen zaken vergeet (CGVS2, p. 14). Uit voorgaande blijkt al duidelijk dat de problemen die u zou gekend hebben voor uw vertrek niet kunnen worden weerhouden. Uw bewering dat u sowieso problemen zal kennen omdat met 'geen zaken vergeet', snijdt dan ook geen hout en betreft een pure bewering van uw kant die u op geen enkele manier kan hardmaken.*"

Verzoeker kan dan ook niet volstaan met een verwijzing naar zijn profiel als voormalige gevangenisbewaker die heeft samengewerkt met de Amerikanen, doch dient de vrees die hij in dit verband stelt te koesteren *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe hij in gebreke blijft.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die op het bovenstaande een ander licht kunnen werpen. Hij stelt dat zijn samenwerking met de Amerikanen aanleiding heeft gegeven tot een "*wettelijke inbeschuldiging*" als verrader, doch blijft in gebreke dit enigszins de concretiseren, laat staan te staven. Het feit dat verzoeker "*geen wettelijk of administratief bestaan meer heeft in Irak*", en bijgevolg in geval van terugkeer verplicht zou zijn zijn documenten bij de administratie te laten hernieuwen en zich aldaar bekend te maken, doet niets af aan de voorgaande vaststellingen op grond waarvan dient te worden besloten dat hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden bedreigd of vervolgd omdat hij als een verrader of collaborateur zou worden beschouwd.

Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij beweert dat zijn familie hem verworpen heeft omwille van de door hem verleende medewerking aan de Amerikanen en dat de familiebanden omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland "*nog bijkomend verbroken*" zijn, waardoor hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst niet zou kunnen rekenen op de steun van zijn familie. Aan het beweerde incident waarbij verzoeker door twee broers zou zijn beschoten kan gelet op de hoger weergegeven vaststellingen, die door verzoeker niet *in concreto* worden weerlegd, geen geloof worden gehecht. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog contact heeft met zijn familie in Irak, zij het onrechtstreeks via een neef. Verzoeker verklaarde dat zijn familie via deze neef probeert te weten te komen hoe het met hem gaat maar dat hij zelf geen direct contact heeft met hen. De reden daarvoor blijkt niet bij verzoekers familie te liggen doch wel bij verzoeker zelf, die aangeeft dat hij soms "*dingen in mijn hoofd*" heeft waardoor hij tijdelijk geen contact wil hebben met zijn familie en dat hij dan wacht tot hij iets klaarder is in zijn hoofd om met hen te praten. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 4 januari 2023 recentelijk contact te hebben gehad met vier broers (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 4 januari 2023, p. 4, 6, 16). Indien zijn familie hem werkelijk zou hebben laten vallen omwille van zijn vroegere werkzaamheden en zijn verblijf in het buitenland, kan worden verwacht dat zij geen contact meer met hem zouden willen. Dat verzoekers familie klaarblijkelijk pogingen onderneemt om via zijn neef te weten te komen hoe het met hem gaat, duidt er in tegendeel op dat zij met hem begaan zijn en hem nog steeds als familie beschouwen. Verzoeker blijft in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar Irak niet op zijn familiebanden zou kunnen rekenen en er niet langer over een sociaal netwerk beschikt. Evenmin zijn er *in casu* concrete en geloofwaardige aanwijzingen dat verzoeker door zijn eigen gezin zou worden "*verklikt*", nog daargelaten dat verzoeker niet concretiseert welke informatie over hem dan zou worden doorgegeven en aan wie. Dat verzoeker intussen "*diep verwesterd*" zou zijn, is eveneens een blote bewering die door hem op geen enkele wijze wordt gestaafd of geconcretiseerd. Op basis van het enkele gegeven dat hij Irak inmiddels meer dan tien jaar geleden verlaten heeft kan niet worden aangenomen dat hij thans niet langer bekend zou zijn met de waarden en normen die gelden in zijn land van herkomst of dat hij zich daar bij terugkeer niet opnieuw naar zou kunnen schikken, mede in acht genomen voorgaande vaststelling dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Irak. Verzoeker dient zijn vermeende verwestering concreet aannemelijk te maken, doch blijft daartoe in gebreke.

Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij de adjunct-commissaris verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn profiel van christen. Waar verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf christen te zijn (AD, stuk 9, 'Dossier voor intrekking', stuk 7, 'verklaring DVZ', vraag 9 en stuk 4, 'Bijkomende informatie – deel CGVS', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 augustus 2022, p. 5), kan nergens uit zijn verklaringen blijken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst enige vrees koestert omwille van zijn religie. Bovendien heeft verzoeker geen eenduidige verklaringen afgelegd over zijn religie. Verzoeker verklaarde immers tevens tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij aanvankelijk in niets geloofde en zich in Griekenland tot het christendom bekeerde, maar vervolgens in Duitsland geleidelijk aan afstand nam van alle religies, waardoor hij zich op heden als atheïst beschouwt (AD, stuk 9, 'Dossier voor intrekking', stuk 4, 'Bijkomende informatie – deel CGVS', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 augustus 2022, p. 5-6). Verzoeker maakt zijn voorgehouden profiel als christen bijgevolg niet aannemelijk, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij om die reden een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

De Duitse documenten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd tijdens de administratieve procedure kunnen staven dat hij in Duitsland een internationale beschermingsstatus en verblijfsvergunning had en dat hij deze status en dit verblijfsrecht vervolgens

kwijtraakte, wat niet wordt betwist doch evenmin relevant is voor de beoordeling *in casu* ten aanzien van zijn land van herkomst, Irak (AD, stuk 6, 'Documenten').

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in verzoekers land van herkomst, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker de door hem aangehaalde ernstige bedreigingen die hij als gevangenisbewaker onder gezag van de Amerikanen in Irak zou hebben gekend niet aannemelijk heeft gemaakt, noch dat hij omwille van zijn vroegere werkzaamheden met of voor de Amerikanen bij terugkeer zou worden gevisieerd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de problemen die verzoeker voor zijn definitieve vertrek uit Irak eind 2011 of begin 2012 zou hebben gekend als gevangenisbewaker onder gezag van de Amerikanen en dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Irak zal worden gevisieerd omwille van zijn vroegere samenwerking met de Amerikanen, zijn voorgehouden profiel als christen, zijn langdurig verblijf in het buitenland dan wel vermeende diepgaande verwestering, noch dat hij in Irak niet langer zou kunnen steunen op een (familiaal) netwerk.

Waar verzoeker hekelt dat de adjunct-commissaris geen onderzoek heeft gevoerd naar de impact van de "*sanitaire situatie*" ten gevolge van de Covid-19-pandemie, hoewel artikels de schrijnende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen, en hij wijst op de neveneffecten van de coronacrisis, waaronder de economische instorting door de daling van de olieprijs, waardoor burgers moeilijk rondkomen in het dagelijkse leven, wijst de Raad er vooreerst op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c); RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Irak zonder dit te betrekken op zijn persoon. Verzoeker geeft niet aan in welke mate de economische crisis in Irak hem persoonlijk en zijn familie treft. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoeker suggereren. Verder toont verzoeker niet aan dat hij in Irak geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel

48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Tevens toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Irak op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

2.3.5.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019 als uit de “*Country Guidance Note : Iraq*” van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing als volgt:

“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie

ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten bembommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog

is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde "Country Guidance Note" over Irak van juni 2022 (p. 184-187).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de adjunct-commissaris beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Immers, waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de corruptie in Irak en de politieke crisis, de aanhoudende burgerprotesten tegen de economische situatie, de toenemende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en de aanvallen door terreurgroep IS die tijdens de coronapandemie zijn toegenomen, blijkt uit voorgaande analyse dat met deze gegevens genoegzaam rekening werd gehouden. Wat betreft de gewelddadige onderdrukking van de anti-regeringsprotesten en de mensenrechtenschendingen die hiermee gepaard gaan, wijst de Raad erop dat dit type geweld, waarbij de Iraakse ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat zich in Bagdad daarnaast nog terreuraanslagen en andere veiligheidsincidenten en geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. De door verzoeker geciteerde artikels over raketaanvallen op de beveiligde Groene Zone van Bagdad waarbij de Amerikaanse ambassade werd gevisieerd liggen in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund en bevestigen dat pro-Iraanse milities in Irak verantwoordelijk zijn voor verschillende aanvallen waarbij Amerikaanse troepen of belangen worden gevisieerd. Deze informatie weerlegt niet dat het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking veeleer beperkt is. De Raad betwist op basis van de beschikbare landeninformatie niet dat er in Irak nog steeds aanslagen plaatsvinden waar burgers het slachtoffer van zijn, doch benadrukt dat de voorgaande conclusie aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gebaseerd is op een grondige en evenwichtige analyse van meerdere elementen, waaronder het aantal burgerslachtoffers dat bij geweldincidenten te betreuren valt, en dat het enkele feit dat burgers het slachtoffer kunnen worden van het willekeurig geweld in Bagdad niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers door hun loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar een opstoot van het geweld in Bagdad in augustus en september 2022, met onder meer raketaanvallen op de Groene Zone, merkt de Raad op dat dit geweld kadert binnen de politieke spanningen tussen aanhangers van de sjiiitische leider Moqtada Al-Sadr en een alliantie van pro-Iraanse sjiiitische groepen (het zogenaamde Coördinatiekader). Nergens uit de aangehaalde persartikels blijkt, en verzoeker toont evenmin aan, dat de gebeurlijke confrontaties tussen politieke tegenstanders in de hoofdstad plaatsvinden in de context van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt niet dat dit geweld willekeurig is van aard of dat daarbij burgerslachtoffers te betreuren zijn.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. In zijn verzoekschrift hekelt verzoeker dat hij op 25 augustus 2022 slechts gedurende 68 minuten werd gehoord op het CGVS en dat zijn werkelijke spreektijd beperkt was tot 34 minuten, doch gaat hij eraan voorbij dat hij op 4 januari 2023 nogmaals werd gehoord op het CGVS, ditmaal specifiek met betrekking tot zijn leven en problemen in Irak, nadat eerder was gebleken dat hij in Duitsland niet langer over een beschermingsstatus beschikt. Dit tweede persoonlijk onderhoud nam ongeveer drieënhalf uur in beslag, inclusief een pauze van een half uur. Verzoeker bevestigde aan het einde van dit persoonlijk onderhoud alles te hebben kunnen vertellen. Ook verzoekers raadsman, die aan het einde van het persoonlijk onderhoud het woord kreeg, maakte geen opmerkingen aangaande de duur of het verloop van het persoonlijk onderhoud (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 4 januari 2023, p. 16). Bovendien laat verzoeker na in zijn verzoekschrift te concretiseren welke elementen of gegevens tijdens het persoonlijk onderhoud niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, noch specificeert hij welke bijkomende vragen zijns inziens nog gesteld hadden moeten worden of toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan worden aangenomen dat *in casu* een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar hij - gelet op het voorgaande - in gebreke blijft.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT